

László Hortobágyi
Humanpride Vol.II.
avagy hová vezethet a hamvas isteni tudás...
2012

(egy zártkörű blogolás részlete)

Online aláshalom mindenkinek

Ma megfejtetem az emberi szellem *sui generis immanciális-potentációját* melyet az alábbi rendkívül világos és hagyományhűen transzparens stílusba tudnék tálalni, ahol az isteni metafizika képviseli az ezotéria *statikus-noétikus* oldalát, a spiritualitás pedig a dinamikus-akcionális oldalát. Noha az ezotéria fölébe emelkedik a történetiséghez kötődő vallásos-mitologikus formáknak, nem tagadja érvényességüket és létjogosultságukat, viszont nem is abszolutizálja őket, mert tisztában van azzal, hogy ami a vallás exoterikus formáiban ígéret, remény és hit, az ezoterikus formáiban valóság, beteljesedés és tudás; ami a vallás exoterikus formáiban heteronóm tudás, ezoterikus formáiban autonóm tudás, mert nem a kinyilatkoztatás külső referencia-pontjára támaszkodik, hanem a spirituális világ és a metafizikum felismert törvényszerűségeire. Így valahogy.

Nos továbbá, hogy egyik szavamat a másikba ne költsem :

A természet logoszának *Hermész Triszmegisztosz-i* szentsége és a magasztosan emanált emberi lélek gyökerei a *Tabula Smaragdina* végső európai kiteljesedésében ahol megtapasztaljuk az isteni tudást !!! - amelyet csak érthetővé kell tudni értelmezni és lefordítani , - hogy aszongya :

(közben minden pirossal jelzett kinyilatkoztatás olvastán vessünk egy-egy ellenőrző pillantás a mellékelt tantrikus mandala-valagdala illusztrációra)

Ha az ember az **Egy** varázslatának műveletét végre akarja hajtani, műveletéhez az, **ami lent van és ami fent van, egymásnak megfelel.**

Mert ahogy minden dolog az **Egy** gondolatából származik, úgy a természetben is - **átvitellel ugyan, de - minden az Egyből keletkezett.**

Hogyan származott és hogyan keletkezett?

Nemzője a Nap. Anyja a Hold. Méhében a Levegő hordozta és a Föld táplálta. Mert ő (a théleszma) az egész világ nemzője. Ereje a legmagasabb fokra akkor lép, **ha a földre ér és onnan visszafordul. Ez pedig a művelet teóriája, mondjuk, ez volt az ismeretelmélet.** Most következik a gyakorlati útbaigazítás. Mit kell tenni? A tüzeset a földtől és a könnyűt a nehéztől el kell választani.

Az elválasztásban a tudás éppen olyan fontos, mint a szenvedély. Megkülönböztetni és megkülönböztetni. Ez a legfontosabb.

E művelet közepette (a *théleszma*) **fölemelkedik, aztán leszáll, hogy a felső és az alsó erőket is magába szívja. Ilyen módon az ember a dolgok fölött levő hatalmat elnyeri. A sötétség pedig eloszlik. Az ember oly hatalom birtokába jut, amely a légneműt is megfoghatóvá és legyőzhetővé teszi, a nehéz anyagot pedig áthatja.**

A világot ilyen módon teremtették és **ez az átvitel módja is.** Mindez tulajdonképpen nem egyéb, mint a Nap művelete.

Talán elég is ennyi a hülyéskedésből, drága barátaim, a tradicionalitás bestiáriumból korlátlan felhozatal biztosítható és ezek az aranyköpések szintén nem adnak (vagy mégis?) választ arra kérdésre, hogy például az Ördög miért mindig kislányokba költözik és miért nem politikusba, tábormokba, vagy akár a pápába.

De hogy aktuálisabb legyek ime egy másik *Pandora szelence*, melynek hasonlósága a fentiekkel éppen abban áll, hogy - lásd például a degenerált freudi dogmák vagy akár a mindenkit átbaszó *Windows* oprendszer és ezek a globális tudattartalomban szisztematikusan kidolgozott szupremáciája (melynek alanti tézise talán a magasztosult hanyatlás-, alkony és bomlásspecialista leírójára igaz, de rám biztosan nem) - a kultúra határainak heroikus **tágításaként** (*nomen est omen*) válik magaskulturális és túlértékelt közkinccsé általa, egy beteg és bomló anomiában, ahol **ezáltal** az ezeréve lappangó gének a környezet (és az abban publikált emberi gondolatok) általi ki- és bekapcsolása révén, egyaránt a szabályozó fehérjék "poláris" mutációinak a jelenségét állítják-segítik elő, (tehát amikor pl. a **Z** gén *inszerciós* mutációja és az **Y** és **A** gének *feedback* aktiválódása együttesen áll elő) *stb.stb.*

Az általam *Pandora szelencéjének* becézett (százerezerből egy, a lokalitása okán kiragadott) alanti, inspiratív műelemzés, amikor a kulturális *mém* feedbackja bekapcsolhatja az "eredeti" biológiai génforrás mutációs motorját az osztársadalom mindenkori "hasznára".

Igy válhat lehetővé világunk uralkodó társadalmi rendszerében a kulturális fogyasztás-termelés egyedeinek kultúr és biológiai szelekciója, amely már többször is elvezetett egy kultúrgenetikai kollapszushoz (itt a kultúr-eugenetikai összérdek folyamatos alárendelése történik a szellemi javak kasztpreferenciák által szelektált és manipulált termelésének szupremáciája alá), azaz tehát ahol az emberi lények létezésének értelmét kizárólag érdekérvényesítési és hálózati kapacitásuk öröklött jussa igazolja,- ott a társadalmi hamistudat terjesztése szükségszerű előfeltétele e rendszer és haszonélvezőinek globális fennmaradásának.

Így élőködnek azon irracionális gondolati rendszereken, amelyek önerősítő feedbackja révén válik a világ még homályosabbé és irracionálisabbá a társadalom nemzedékei számára. Lásd jelen. Nem tekintik küldetésüknek a tudattal és a tudattal nem rendelkező élőlényeknek azon nem hitbéli, hanem az értelem és a természettudomány általi megváltását, mellyel átírhatnák a természet vak véletlen törzsfajlódása által a földi élőlényekre kiróvott mérhetetlen szenvedéstörténetét, hanem éppen az öröklött evolúciós homályt és ösztönprogramot transzcendentizálva kondicionálják jelenkori társadalmukat művészien absztraháló műveikben a hibás teremtést és az abból eredő emberi kultúrát.

Ahol a családi genom eredeti hagyomány- és kiváltságfelhalmozási értéktöbblete nincs tekintettel a jutalmazott utódok személyes és kreatív intellektuális képességeire, hanem az egyed, egy, a hagyomány és tulajdon által szentesített elidegenített társadalmi jussként részesül annak előjogaiból, ott a résztvevő egyedek

kultúrigenetikai kimerülése számtalan asszinkron jelenséget produkál. A magasszintű - társadalmi/családi előjogként kialakult - képzés és anyagi tulajdonlás (mely nem más mint döntésszféra más emberi életek felett) azon önmaguktól is elidegenedett intellektusok kasztjához és termeléséhez vezet amely a mindennapi lét vizfejeként nyomoritja meg tulajdonosának érzelmi-intellektuális életét.

Az ebből a szellemi háttérből érkező alkotók, kulturális/vallási hagyományaik és kaszthálózati zártságuk évezredes walhallai szögesdrótként kerített hinterlandjukból következően korlátok között mozognak amelyek megakadályozzák alkotóművészként/tudósként történő kiteljesedésüket, tudásuk reciklusos, retrospektívan összegző, hulladékfeldolgozó, kifejezetten parazita típusú meddő intellektussá válik. Írásaik élményanyaga saját életük: ez egyben szellemi horizontjuk, izlésük és IQ-juk akciórádusza.

Miután a valódi (többek közt) *science-fiction* feladata is éppen az lenne (nem lett, primitív élősködők hada hízik rajta), hogy egy MÁSIK (lakható) alternatív világot tárjon fel, úgy korunkat leíró tehetségeknek az imperativusza is éppen az irányadó és úttörő bozótharc kellene, hogy legyen (*noblesse oblige*) és nem a meglévő (és elfogadhatatlan) biológiai teremtés (ugye tudjuk, hogy a Természet a Sátán temploma) és a meglévő társadalmi struktúra igazolása, ezáltal/vagy/és az "*Inter urinas et faeces nascimur*" végtelen közhelyének kizsákmányolása.

Ime tehát egy helyi gyöngyszem *Pandora* szelencéjéből:

"Az *anus mundi* és a hozzá kapcsolódó szkatologikus látomás így a legáltalánosabb, egyben legkonkrétabb antropológiai jelkép is a regényben. Test a testtel a maga anyagi realitásában csupán egyféleképpen kapcsolódhat össze: úgy, hogy testének váladékait a másik testébe üríti, illetve a másik testének váladékait a maga testébe fogadja. *Inter urinas et faeces nascimur*, „húgyban-szarban születünk”, mondotta Ágoston, váladékaink és az őket kiválasztó, illetve - mások váladékainak esetében - elnyelő testnyílásaink az egyetlen kommunikációs közegünk, sugallja Nádas a Párhuzamos történetek minden lapján. Szereplőinek élete, az őket hajtó vágy az emberi közösség vágya, a másik testével folytatott anyagcsere jegyében telik - és persze a keserű kudarc jegyében, hiszen a közösülés közössége, a testi egyesülés csupán pillanatnyi lehet. Sőt pillanatnyi sem, hiszen váladékaink, éppen azért, mert kiválasztottuk őket, eleve le- és kíválnak testünkben, bennük már nem mi vagyunk, aki a másik testének részévé válik (s persze azzá is csupán ideiglenesen). A vágy ezért fordul agresszióba, személyesbe, de kollektív és hatalmi erőszakba is, mely a másik ember testébe való behatolással, a másik test elroncsolásával és megcsonkításával, emberek, illetve embertömegek megkínzásával és megsemmisítésével kísérti meg a tragikusan lehetetlent: a másik testének teljes magunkévá tételét. Ez csupán egyetlen módon lehetséges: emberevés formájában."

Ennyit mára a kultúráról.